

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. Mgr. Azrou Drozdek, advokátkou, se sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 58/2024,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 26. 8. 2024 u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), zásahovou žalobu, kterou brojil proti postupu žalovaného ve věci žádosti o udělení dočasné ochrany; žalovaný žádost žalobce označil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „Lex Ukrajina“).

[2] Městský soud po provedení nezbytných procesních úkonů usnesením ze dne 5. 11. 2024, č. j. 3 A 58/2024-35, řízení o žalobě podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, kterým se Nejvyšší správní soud obrátil na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou, jejíž řešení může být pro posouzení věci žalobce významné.

[3] Dne 11. 2. 2025 žalobce podal u městského soudu návrh na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále „zákon o soudech a soudcích“). Uvádí v něm, že usnesení

o přerušení řízení považuje je nepodložené a není v souladu s praxí správních soudů; samotný Městský soud totiž v celé řadě případů, které stěžovatel vyjmenovává, ve skutkově stejných věcech (dočasná ochrana dle Lex Ukrajina“) řízení nepřerušoval a věcně již rozhodl. Žalobce namítá, že z usnesení o přerušení řízení není zřejmé, proč právě v případě žalobce je postupováno jinak. Žalobce podotýká, že Soudní dvůr EU bude rozhodovat až 27. 2. 2025 a není zřejmé, kdy jeho závěry bude aplikovat Nejvyšší správní soud ve věci 8 Azs 93/2023, na kterou městský soud odkazuje.

[4] Žalobce dále uvádí, že je pravděpodobné, že Soudní dvůr EU pouze potvrdí dosavadní judikaturu tuzemských soudů, která označila neumožnění podávání žádostí o dočasnou ochranu jejich držitelům či žadatelům v jiných členských státech za nepřipustnou výlukou, která není v souladu s evropským právem, a proto ji nelze aplikovat. Odkazuje přitom na rozsudek NSS sp. zn. 6 Afs 44/2015, kde Nejvyšší správní soud rovněž předem posoudil pravděpodobnost výsledku řízení před Soudním dvorem EU.

[5] Žalobce požaduje, aby Nejvyšší správní soud městskému soudu určil lhůtu k rozhodnutí o podané žalobě.

[6] Návrh na určení lhůty postoupil městský soud v souladu s § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích Nejvyššímu správnímu soudu spolu s vyjádřením předsedkyně ve věci rozhodujícího senátu.

[7] JUDr. Ludmila Sandnerová popsala dosavadní průběh řízení a dále se vyjádřila k odkazované rozhodovací praxi městského soudu a k důvodům, pro které bylo rozhodnuto o přerušení řízení v dané věci. K odkazované věci sp. zn. 3 A 67/2024 poukázala na to, že se jednalo o nezletilého žalobce, o žalobě jehož matky již rozhodl jiný senát městského soudu pod sp. zn. 18 A 8/2024 tak, že není možno posoudit žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou pouze pro to, že žalobkyně již požádala o dočasnou ochranu v jiném státě EU; v rozsudku sp. zn. 3 A 67/2024 soud zdůraznil, že žalobce aktuálně žádnou dočasnou ochranou v žádném státě nedisponuje a v takové situaci soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti, a nenechávat nezletilého žalobce v nelehké životní situaci zapříčiněné nuceným opuštěním vlasti; v tomto rozsudku rozhodl městský soud v souladu s rozsudkem NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, což je však situace odlišná od případu žalobce v nyní vedené věci sp. zn. 3 A 58/2024.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh **není důvodný**.

[9] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[10] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu městského soudu dospěl k závěru, že soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout.

[11] Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. předseda senátu může přerušit řízení, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Z citovaného ustanovení vyplývá, že přerušit řízení je možností předsedy senátu a zároveň že podmínkou pro přerušování řízení není skutečnost, že výsledek jiného řízení nezbytně musí mít vliv na rozhodování soudu, postačí, že je zde dána možnost takového vlivu.

[12] Městský soud v projednávané věci přerušil řízení, neboť považoval za vhodné vyčkat, zda Soudní dvůr EU poskytne k čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES výklad, který by mohl být závazný pro posouzení nyní projednávané věci. Dle Nejvyššího správního soudu nelze městskému soudu cokoli v jeho postupu vyčítat, obzvláště za situace, kdy jednotný postup neposkytuje ani judikatura Nejvyššího správního soudu, resp. pochyby o správnosti výkladu uvedeného článku se rozhodl kasační soud vyřešit právě položením předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

[13] Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že pro městský soud (resp. krajské soudy) je závazný pouze právní názor Nejvyššího správního soudu, jakožto soudu kasačního, jehož úkolem je především sjednocování judikatury (§ 12 s. ř. s.). Právním názorem jiného krajského soudu, ale ani názorem jiného senátu téhož soudu (jakkoli to může být nežádoucí), není senát rozhodující ve věci vázán. Nelze se proto úspěšně dovolávat rozhodovací praxe jiného senátu.

[14] Žalobce se dovolává určení lhůty rovněž s odkazem na to, že městský soud přerušil řízení na neurčito. Nicméně sám současně uvádí, kdy má být o předběžné otázce rozhodnuto (27. 2. 2025) a dále spekuluje, že není jasné, kdy bude závazný právní názor kasačním soudem vysloven, jinými slovy, kdy bude právní názor Soudního dvora EU aplikován ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023. Tyto úvahy jsou však zcela mimo rámec nyní posuzované věci (otázka důvodnosti přerušování z hlediska průtahů v řízení o žalobě).

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud vydal usnesení o přerušování řízení zcela v souladu se zákonem, jeho postup nepovažuje Nejvyšší správní soud ani za účelový, ani za jinak zneužívající právo. Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že dobu, po kterou se žalobci nedostalo dosud rozhodnutí, lze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat ještě za přiměřenou, nevyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 *in fine* zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

Aprk 2/2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu